

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

II. An sola filij persona naturam humanam assumpserit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

Inter omnia, inquit, que rectè unum dicuntur, arcem tenet vnitatis Trinitatis, quâ tres personæ una substantia sunt: secundo loco illa præcellit, quâ è conuersæ tres substantiæ, scilicet verbum, anima, & corpus una in Christo persona sunt.

Hinc sequitur, illam vnionem, sicut est arctissima, sic etiam esse maxime indissolubilem; vnde S. Leo ser. 17. de passione, *In tantam, inquit, vnitatem Dei & hominis naturæ conuenit, ut nec supplicio dirimi potuerit, nec morte diiungi.*

SECTIO II.

An sola Filij persona naturam humanam assumpserit.

Sensus quaestionis est, an humana natura ita cum persona Filij fuerit vnita, vt solus Filius verè, & proprie incarnatus atque homo factus sit, non item Pater, aut Spiritus sanctus. Pro cuius resolutione

Dicendum est, certum esse ex fide, soli persona Filij naturam humanam fuisse vnitam, atque adeo solum Filium, non verò Patrem, aut Spiritum sanctum naturam humanam assumpsisse, & hominem factum esse.

Hæc veritas apertè constat ex quam plurimis scripturæ locis, vt S. Ioan. 1. *Verbum caro factum est:* & cap. 3. *Sic Deus dilexit mundum, vt Filium suum vnigenitum daret.* Id etiam expresse definitum est in varijs Conc. vt in Conc. Chalced. act. 5. Constantinop. 2. cap. 5. & continetur in omnibus symb. quibus Eccl. catholica vtitur.

Verùm difficultas est, cum in diuinis omnia opera ad extrâ sint indiuisa, & tribus personis communia, quomodo vnio illa in sola persona Filij, non item Patris, ac Spiritus sancti fieri potuerit.

Ad huius difficultatis solutionem, obseruandum est id, quod docet S. Thom. 1. p. q. 40. a. 2. & communiter cum eo Theologi, personas diuinas constare essentiâ diuinâ tanquam aliquo communi, & suis proprietatibus

per-

personalibus tanquam ratione constitutivâ & distinctivâ illarum.

Hâc observatione suppositâ, ad propositam difficultatem respondetur, si per unionem & assumptionem humanæ naturæ intelligatur actio illa, qua cum persona verbi coniuncta fuit, illam esse communem toti Trinitati, ut supra dictum est; quod si per unionem intelligatur terminus immediatus illius actionis, quaraturque, quomodo persona Filij potius, quam Patris aut Spiritus Sancti immediate terminet, & sustentet ipsam naturam humanam, dicendum est id fieri, quia illam terminat, ipsique unitur, non per aliquid absolute & essentialiter, sed per aliquid relativum, & personale sibi proprium. Hoc expressè definitum, & explicatum habetur in Conc. Tolet. 6. cap. 1. in professione fidei his verbis: *Cum tota corporata sit Trinitas cooperationem suscepti hominis, quoniam sunt inseparabilia opera Trinitatis, solus tamen Filius suscepit humanitatem in singularitate personæ, non in unitate naturæ; id est in eo, quod proprium est Filij, non quod commune Trinitati.*

Dices apud SS. Patres aliquando dictum reperiri, quod natura diuina humanam assumpsit; unde sequitur, cum illa Patri & Spiritui Sancto sicut & Filio communis sit, æquè dici posse Patrem, aut Spiritum Sanctum incarnatum esse, ac Filium. Resp. cum dicunt Patres, naturam Dei incarnatam fuisse, sensum esse (ut rectè explicat S. Th. 3. p. q. 3. a. 2.) personam Filij primariò & propriissimè naturam humanam assumpsisse, & sic fuisse incarnatam; consequenter autem, & secundariò diuinam naturam, quæ cum ipsa Filij persona identificatur, naturam illam humanam assumpsisse, adeoque fuisse carni unitam, atque eatenus esse & dici posse incarnatam.

Porro quamvis eo sensu modus ille loquendi verus sit, communiter tamen usurpari non debet, quin proprius & legitimus eius sensus explicetur; unde S. Damasc. 1. 3. de fide c. 6. licet eo utatur, de illo tamen postea dubitat, an verus & proprius sit, & an debeat usurpari.